

отъ единъ пътъ предъ кониете, като заецъ и бѣга напръдъ. Отъ това негово ненадѣйно изнигваше отъ нивата, кониете са подилашиха и дълго време не можеха да дойдатъ въ себѣ си. На пѣкоп отъ стражата калпацитѣ паднаха, на други оржжията, а Тодоръ Хайдутина, който нѣмалъ случай да са научи да ѣзди конь по планините, стовари са, като брашнянъ чувалъ отъ страна на пътя, съ вирнати крака на горѣ.

— Дръжте го кучиятъ синь! извика той и насочи подиръ палавнятъ Мацка свєята тѣнка гега. Дружината го вѣспря; а то Мацко отдавна би се окъпалъ въ своята кръвь.

Но той малко се грижаше, че на баца му Тодора са намѣтили ребрата. Той подскачаше предъ кониете на единъ кракъ“ . . (стр. 137 — 138).

На 29 Априли Бенковски се завърналъ отъ *Бѣлево* на Еледжикъ-планина. Отивайки за Бѣлево Бенковски оставилъ весели, засмѣни главатаритѣ на въстаническия станъ въ Еледжикъ, а сега го посрѣщнали съ умърлушени лица и кръстосани рѣще. Бенковски узналъ грозната новина: *Клисура*, *Петричь* сж ограбени, изгорени и отъ дѣното разрушени; Панагюрище е заобиколено отъ войски и башибузушки тѣпи; а въ Коприщица чорбаджиитѣ насѣскали възбунтуванитѣ селени да избиятъ главатаритѣ на въстанието, а главитѣ имъ въ знакъ на раскаяние и покорность да поднесатъ на *Хавузъ-паша*. Надвечерь пристигнали отъ Петричь, Панагюрище и Коприщица бѣженци въ лагера на Еледжикъ, и потвърдили грозната новина. Бенковски изгубилъ ума и дума; и на I-и май сутренъта рано въ карьеръ отлетѣлъ да спасява Панагюрище . . . .

На стр. 153 автора съобщава, че *Муховци*, силнитѣ на деня въ лагера на Еледжикъ, се опитали да убиятъ Бенковски, но не успѣли. Истина ли е, че Муховци, най вѣрнитѣ и най привързанитѣ хора на Бенковски, сж искали да го убиятъ?

Да, истина е! . . . Ето какъ узнахме тая печална исторійка: слѣдъ разбиванието въстаническия лагеръ на Еледжикъ, главнитѣ виновници отъ *Мухово* се искокрили въ гжсталацитѣ на Еледжикъ-планина и, слѣдъ като се умиротворила околността, завърнали се въ